

FESTA

APARTANT LA VISTA ⁽¹⁾

Una montanya al fons ab una casa al peu,
molts arbres al voltant y un riuet a la vora;
un camí per hont may s'hi veu pujá el correu
y que mena a un poblet que dista més d'una hora.

Al redós d'un penyal, amagada una dèu,
ab notes de cristall tot ensemps riu y plora;
esquelles dringant lluny, aucells cantant arreu,
y algún cop, per atzar, el pas d'una tenora.

¡Paradís deliciós sens historia y sens nòm!
¡Benhaurat, qui pogués, oblidat de tothom,
viure, nexé'y morir en aquet clap de terra,
ignorant que hi han reys, fronteres y nacions,
y homes que may s'han vist y's maten a milions
perque un boig coronat ha declarat la guerra!

Felice Bestas

(1) Poesia premiada en els Jocs Florals de Barcelona d'enguany.

Els Jocs Florals de FESTA

Es a la gaia ciència a qui rendim pleitesia, perquè 'n som devotíssims, ella 'ns dona en les hores grisenques de la hivernada, un conçol dolcíssim que 'ns inonda l'ànima, transportant-nos en ales de la fantasia, a llocs de pau i benestar, lluny ben lluny de les misèries i rancúnies de la terra.

Poesia: Tu 'ns has fet vibrar lo cor, al ritme de tes cançons belles, has expandit per nostre esperit un baume conçolador en les hores de melangia, d'anyorança, ens has dut la fè en els moments en que 'ns sentiem més esceptics, ens has reconfortat, quan lo desesper ens invadia tot lo nostre ser.

Per xò creiem en tu, la gaia ciència, per xò nosaltres volem honorarte, no tal com voldriem, sinò com nostres forces poden, que son molt migrades.

Nosaltres aimem la patria, amb tot l'esclat dels cors joves, la volem gran, rica, noble, volem que tots els seus fills l'estimin i venerin, que tinguin fè en lo seu pervindre i que treballin, treballin ardidament en honra i profit seu.

Voldriem que tots els fills de Catalunya la sentissin la gaia ciència, que el pit de tots els catalans glatis al oir una cançó nostre, perquè aleshores tots els homes s'espirtualitzarien, tots els fills de nostre terra foren somniadors, tots foren bons i tots engrandirien a Catalunya.

Aquest es l'objecte que 'ns proposem, i 'l portem a cap, no sense dificultats, però tenim força coratge i quan decau lo nostre esperit, invoquem lo nom de Catalunya i prest ens sentim amb noves forces, amb nou braó.

FESTA sols té una mira, Catalunya. FESTA esmerça totes les forces en contribuir al seu enaltiment, valent-se de la literatura, i per això ha fet una crida als poetes catalans perquè posin lo fruit del saber llur i del llur sentir al servei de Catalunya.

Els Jocs Florals que ha organitzat FESTA, seràn sens dupte una manifestació d'art, en la que hi vibrarà l'esperit de nostre terra, en la que els cors se sentiràn inundats de joia i de plaer.

Poetes de Catalunya, FESTA us invita al torneig, el més noble, el més lleal; FESTA espera veure-us al palenc i us encaixa les mans, dient-vos: A la lluita, per l'enaltiment de nostres lletres, per l'engrandiment de la nacionalitat de Catalunya.

LA REDACCIÓ.

Primera llista de les composicions rebudes

Núm. 1. El blat. L.: La evolució infinita. Número 2. ¡Engracieta! L.: Ditxós d'ells si son al cel.—Núm. 3. Recort llunyà. L.: Fatalitat.—Núm. 4. Pressentiment d'amor. L.: «Dormint, vetllant y tinch la fantasia en contemplar qui am, qui es, que val.» Ausias March.—Núm. 5. Avant. L.: Llibertat.—Núm. 6. La Nena. (Cuadret).—Núm. 7. Pobre mare. L.: Llum i fum.—Núm. 8. Les Nits (Trilogia nocturna). L.: Sensitives.—Núm. 9. Triptic d'amor. L.: Eros-Rei.—Núm. 10. Mutació. Lema: Pau. (1)—Núm. 11. Les tres cançons de la

denzella. L.: Non idem semper floribus color est.—Núm. 12. L'ensenya catalana. L.: Or i sang.—Núm. 13. Capvespral. L.: Solitut.—Núm. 14. La princesa Floridalba. L.: Assaigs romàntics.—Número 15. A mon Aymia. L.: Somni.—Núm. 16. Oracions de poeta. L.: Meditacions cíviques.—Número 17. Eleogabal. L.: Monstre...—Núm. 18. L'Avar. L.: Campoamorina.—Núm. 19. Justícia Divina. (Cuadro dramàtic). Núm. 20. Lo mal concell. L.: Tal faràs tal trovaràs (Cuadro dramàtic).—Número 21. Vida austera. L.: Que descansada vida... Núm. 22. Ramell. L.: Quien supiera escribir!—Núm. 23. Els temps i les edats. L.: La escala de la vida.—Núm. 24. Joiosa Vesprada. L.: Nit de S. Joan.—Núm. 25. Himne a la Pau.—Núm. 26. Fulles tendres. L.: Gutimets.—Núm. 27. Visió. Lema: Esclat marcit.—Núm. 28. Amorosa. L.: Mon delit.—Núm. 29. Repenediment. L.: ¿Perqué Deu deixa trontollar... etc.

Molins de Rei 8 Maig, a vuit hores del matí.—El Secretari, Josep Muntané.

Amor i sempre Amor

Si venim açí la terra
amb lo plor que amb só de guerra
nos ofega fins lo cor;
si al naixer sols l'amargura
n'omplena l'ànima pura
qui 'ns aconsola?... l'amor.

Aquell jorn d'ambient puríssim
en que el Pare amorosíssim
s'ens mostra amb son càlzer d'or,
i per primera vegada
dins nostre cor hi fa estada
que n'es la causa?... l'amor.

Quan amb joliva donzella
hermosa com la poncella
al esclatà en bella flor,
nos aimen apassionant-nos
pel plaer que dont l'aimar-nos
que nia en naltres?... l'amor.

Si seguint aqueixa vida
n'apurem bebent sens mida
nostra copa de dolor,
al quedar vensuts sens forces
veient les ilusions mortes
que 'ns reanima?... l'amor.

Si sens mor lo nostre pare
i quedem després sens mare
restant tan sols amb l'anyor,
quan les llàgrimes n'omplenen
nostres ulls, i ens encadenen
que ens resta encare?... l'amor.

Al està en llit d'agonia
quan al cor tan sols hi nia
l'últim baf plé d'amargor
i la mort nos embolcalla
mostrant-nos la seua dalla
qui ens clou los parpres?... l'amor.

Doncs cantem himnes de vida
puix amb joia ella nos crida
que aitem nostres veus a chor
omplenant lo mon de festa,
puix en ell encare hi resta
l'armonia del amor.

(1) Aquesta composició s'ha rebut sense la plica.

FESTA

(HUMORADA)

Conjugant un verb

Drama en quatre temps o sien quatre actes

Personatges

ELL.—25 anys.
ELLA.—24 anys.
LA SOGRA.—Una pila d' anys.
LA MINYONA.—20 anys.

PRESENT D' INDICATIU

(Primer acte)

L'escena representa un menjador; mobles els de costum.

ELL (carinyós) Jo t' estimo.
ELLA (amb veheència) Tu m' estimes!
LA SOGRA (entendrida; apart) Ell l' estima!
ELL (entussiasmat.) Nosaltres ens estimem.
LA SOGRA (més entendrida.) Vosaltres vos estimeu.
LA MINYONA (que entra amb la sopera i pensant amb el xicot amb qui ha renyit) Ells s' estimen.

PRETÈRIT IMPERFECTE

(Segón acte)

Dos anys després. El mateix menjador però amb els mobles més vells.

ELL (amb desesper.) Jo l' estimava.
ELLA (sarcàstica) Tu m' estimaves?
LA SOGRA (rient socarronament) Ell t' estimava?
ELL (mirant a la sogra provocativament) Nosaltres ens estimavem.
LA SOGRA (burleta) Vosaltres vos estimaveu?
LA MINYONA (recollint la pisa rompuda i rient per sota el nas) Ells s' estimavem!

FUTUR IMPERFECTE (i tan imperfecte!)

(Tercer acte)

A l'endemà.

ELL (conciliador) Jo t' estimaré.
ELLA (desconfiada) Tu m' estimaràs?
LA SOGRA (fent de Banyeta) Ell t' estimarà (!)?
ELL (a la sogra, amb rabia) Nosaltres ens estimarem.
LA SOGRA (esclafint a riure i amb més mala intenció que un miura) Vosaltres vos estimareu!!
LA MINYONA (que porta el cafè i que segueix rient per sota el nas) Ells s' estimaran?

IMPERATIU

(Cuart acte)

A la tarde del mateix dia.—Lloc de l'escena la cuina.—Mobles i bateria de costum.

ELL (a la minyona amb manyaqueria) Estime-m tu.
ELLA (entrant d' una revolada i amb un farcell al bràs) Que t' estimi ella!
LA MINYONA (a n' éll, satisfeta de fer la guitza a la senyora) Estimem-se nosaltres.
LA SOGRA (entrant rabiosa amb un farcell al bràs) Estimeu-se vosaltres!
ELLA i LA SOGRA a la hora. Que s' estimin élls!!
(S' en van donant un violent cop de porta.)
Teló ràpid.

S' ha acabat la conjugació d' aquest verb i comensa la d' un altre.

MAGÍ MURIÀ.

PEDRALVES

Venero el vell portal de la muralla que tanca el monestir allà aon reposa la Reina Na Elissenda, la famosa, qui invoquen els guerrers en la batalla.

Voltada de jardins, la fé envolcalla la vida d' un amor que 'l món no gosa i l' home admira, Pedralves gloriosa, vetllant pels cent heróis d' elm la mortalla.

Ja a dintre dels teus murs, mon cor inspira la dolça solitud de la grandesa d' uns dies riallers que no han passat,

i l' ànima, fidel, de cop respira al veurer més d' aprop la reialesa que, si ets fill d' altre temps, no has canviat.

SALVADOR BORRUT i SOLER.

Al cim!

Are hi arribo! ja soc al cim! visca! Are respiro i are jo vise amb tota força; trobo felissa la vida i fins la càrrega de miseries ja no m' es tan feixuga.

Soc feliç aquí dalt entre els pins que guaiten al mar; entre aquests arbres que altius s' alcen, s' estiren envejosos, volent creixer més, volent tocar amb ses branques llargues lo blau del cel.

¡Fòra els ensoviments d' aquesta ciutat que comptemplo vençuda i ajassada als meus peus! ¡Lluny de l' atmósfera insana qu' es respira allà baix, entre aquell bullici que no es natural i aquella gatzara ficticia!

A mi no 'm plau aquell viure mesquí, aquella existència alterada, aquells treballs que espanten al cor.

Deume a mi la quietut i bellesa de les montanyes catalanes i 'm fareu feliç. Plaume, en gran manera, oir cantar als aucells un himne a la llibertat volguda, plaume el vent que murmura estrofes de poesia; les aus com volen; les flors quan devallen dels arbres florits, les olors ubriagadores de la Natura; l' oratge quan breça les branques i el serpentejar de l' aigua cristallina i platejada, que brolla de les fontanes amagades entre la molça verdosa.

I 'm plauen tots els misteris dels boscos espessos, ombrius; les remors apagades dels camps i l' oreig suauíssim de les cimes i penyals ferrenys i la solitud dels paisatges.

Tot això, per mi, es viure, viure reposat i tranquil, passant hores de muda contemplació entre aquell be de Deu de verdor que embauma.

Per això en aquests moments soc feliç. Estic satisfet i alegroi. Arribo al cim sudorós, amb cançament, mes me compensen de la fatiga totes aquelles maravelles de la Naturalesa, que els meus ulls admirats contempen.

Aquí dalt respiro amb delit, com si volgués aspirarla tota aquesta vida montanyenca.

Aquí al cim, vise amb sana alegria i 'm plauria tenir-hi una caseta blanca entre els pins, guaitant al mar, per pasar-hi tota la vida.

DANIEL F. CARRERAS.

BAIXANT TRASTOS

—Ja 'm pensava que no vindrien!
 —No ens endescuidem mai, senyora! Però a-
 vui, abans de vindrer, hem tingut de fer un altre
 viatge.
 —Ja cal que 's donguin presa! sinò no tindrem
 temps de montar els llits a l' altre pis.
 —No tingui por, per nosaltres rai... ¿Farà el
 favor de donar-nos la clau del terrat per posar la
 curriola?
 —¡Sobre tot no prenguin mal!!
 —¡Sí que la fariem bona!
 —Esco'ti, vostè, ¿ja han portat una conducto-
 ra que sigui ben neta?..
 —¡I que 's pot llepar!! Cada vespre després
 d' haver fet la feina les escaldem totes.
 —¡Deu ho faigi que no 'm portin porqueria a
 casa.
 —Estigui tranquila. Tu, Pau, ¿que ja està
 això?..
 —¿Que no ho veus?... ¡Agafa la corda!
 —Els hi recomano que no 'm trequin rés.
 —Baixarem primer els matalasos, i aixís si te-
 nen mobles delicats els podrem col·locar be.
 —Procurin no retllar-me l' escaparate.
 —Ara me l' estava mirant, ¿sap que 's una
 pessa molt bona?
 —¡Tota es de xicaranda!
 —¡Prou que 's veu que s' hi varen gastar la
 plata!
 —Va esser un regalo que 'm va fer la meua
 sogre la primera vegada que vareig desocupar.
 —¡Vostè si que ha estat de sort! A mi mai me
 han regalat res, amb tantes vegades que hi fet
 aquesta feina.
 —¿Vostè?..
 —Calculi amb dotze anys de desocupar pisos.
 —¡Està de broma!
 —Ves tu que tot xerrant no 't distreguis.
 —¿Qué dius?
 —Que passis be la corda, que no 'm caigui una
 barreta al cap.
 —¡Teniu molta por de morir amb les calces po-
 sades!... ¡Ojo, que baixa pissa!
 —¿Que 's això que regala?... ¿Que 's petroli?...
 ¡Mal llamp te parteixi en dos i amb el sotrac te
 quedessin els ronyons despariats!
 —¡¡Jesús!... ¿Que diu aquell home de baix?..
 —Res, és que s' haurà romput el quinqué.
 —¡Encara ho gòsa dir!..
 —¡Redeu que mira prim!... Ja sé sap que 'n
 una muda de casa sempre 'n passen de fresques.
 —¡Be, home!... m' agrada per la frescura.
 —No 's queixi, que fins are en surt barato.
 —¿Que 's pensa que ho han de rompre tot?..
 —No, senyora, però perquè ho sàpiga a l' al-
 tre viatge que 'm fet, hem romput tres cadires, la
 pedra màrmol d' una tauleta de nit, les nanses
 d' una sopera i les potes d' un lloro dissecat.
 —¿I no els han mogut un escàndol?..
 —¿Qui?... ¿El lloro?... no li he dit que era de
 cartró.
 —No, home, els amos dels trastos.
 —No hi eren, no més hem vist que minyones.
 —Miri, no 's distregui, que tórsa la cama del
 palanganero.
 —¡Pobret, si que està madur! El devien com-
 prar venturer.

—¿Que sap vostè?..
 —Com que veig que no li costa molt de can-
 viar d' hechura.
 —Escolta, ¿que hi ha res més delicat per bai-
 xar?..
 —Are baixaré una escaparate. ¿Estàs?..
 —¡Au, vingal!
 —Cuidado que no 'm trenquin cap vidre.
 —¡Malahitsiga! que m' has obert el cap.
 —Que renegueu, si encare la tinc aquí dalt.
 —¿I dones, això que ha caigut?..
 —¡A veurer!... ¡Deixim sortir al balcó!... Es la
 gloria que s' haurà desgafat.
 —¿La gloria diu?... Si arriba a ser l' infern
 no 'm deixa ni respirar.
 —¿Ja han acabat?..
 —Aquest caixó amb sabatots es la última cosa
 que queda.
 —Doncs tingui, aquí té dos rals perquè després
 vaigin a beurer, però tingui present que els meus
 trastos no 'ls baixaran mai més.

Santiago Roy

La bella pagesa

...I passa joiosa cantant riallera...
 Ses brunes galtones colrades pel sol
 li donen un aire de verge encisera
 que aquell qui la mira, d' amor s' en cor-dol

I canta amorosa la bella tonada...
 Els joves pagesos d' aquells encontorns
 l' escolten cor-presos quan passa la prada
 on ells ja l' han vista durant altres jorns.

La veu, sembla d' àngel, de fina i airosa!
 Sortint de sos llavis, la gaia cançó
 devé més alegre... més armoniosa...
 D' aquells que l' escolten s' en fuig la tristó.

Perxó, cada dia, quan baixa la costa,
 els joves pagesos l' esperen arreu...
 Si al lluny ja l' oviren quan baixa la costa,
 fins els que feinegen deixen el conreu.

Es l' ànima alegre d' aquella encontrada;
 el goig de sos pares i de sos parents...
 Es la pageseta molt més desitjada...
 Quants joves la veuen tots son pretendents.

Més ella alegroia, pró gens orgullosa—
 a aquells que li parlen contesta també...
 La parla tan franca, que n' es d' amorosa!
 Un «nó» per donar-los jamai ella té.

I aixís els pagesos que tan la pretenen,
 per héurela an ella tots mostren afanys...
 Tots ells la voldrien i enveja se tenen...
 El dia que es casi, oh, quants desenganys!

El dia que es casi, la bella pagesa,
 pel qui s' hi emmaridi haurà eixit el sol
 i pels altres joves, oh quina feresa!
 Al cor d' aquests altres, s' hi posarà dol.

J. PONS i MARTORELL.

Les apariències enganyen

En Miquel i la Antonia, eren ben bé lo que se 'n diu un matrimoni feliç. No havien passat encare dels quaranta anys, ni tenien fills que 'ls hi dessin disgustos i els hi malgastessin els seus estalvis que, junt amb lo que éll guanyava fent de mitgé de can *Perruques*, i lo que cullien en un hortet de vora el riu, els hi proporcionava un bon passar.

Les males llengües del poble feien correr que tenien un gros *tupí* tot plenet de dobletes de cinc, i molts afegien encare que la seva procedència era molt negra, ja que, segons élls, en Miquel se les havia trovades una vegada tot engrandint una miqueta la cabana del *trós*.

Jo no puc dir-vos lo que hi haigi de cert en tot això, però si que no passaven gens de miseria, que els dies de festa portaven un bon vestidot, i que cada any per Pasqua anaven a Ciutat a passar comptes amb l' amo de can *Perruques*.

Més es cosa molt vella i forsa sabuda, el que la felicitat no s' es feta peis homes, ni per les dònas, ni per cap dels habitants d' aquest món i per consegüent, la tranquil·litat i bona vida que portaven l' Antonia i en Miquel no podia durar gaire.

Un dia, abans de l' hora de costúm, el bon marit arribava a casa seva tot groc, febrós, amb un dolor a tots els ossos que no podia bellugar-se. Allavores no en volgueu més de remeis, la pobre Antonia, amoinada, anava d' un cantó al altre buscant herbes per a fer suar; les veïnes varen també intervenir-hi, cada una hi deia la seva, i assegurava que gracies an el seu *talla malalties*, la noia o el noi o qui fos, no se li havia mort d' uns *trifuls*.

Veient que la malaltia no cedia, al endemà fins varen decidir-se a enviar a buscar el metge. Aquest va receptar uns paperets, després a correuita uns caxets, mes tot fou inútil, la febra s' apoderà d' en Miquel, els dolors es feren cada cop més aguts, i al cap de quatre o cinc dies s' en va anar d' aquest món, deixant a la seva dòna més desconsolada que una Magdalena.

I arribà l' hora del enterrament; pels tortuosos i mal empedrats carrers del poble, formats per cases rònegues i panxudes, hi devallava la trista comitiva, que portava a sa darrera èstada el còs inanimat del malaguanyat Miquel.

Al davant de tot hi anava un escolà carregat amb una feixuga Creu, darrera el senyor Rector amb un llibre a la mà, al seu costat un escolanet portant la caldereta del salpaser, després uns quants homes amb atxes, darrera d' aquests la caixa, darrera de la caixa la presidència del dol, formada per tots els homes de la família, als que seguien els amic d' en Miquel, i per fi, com és costum en els pobles, hi anava la viuda acompanyada de totes les parentes i dònas de la vila, a les que els hi plavia poguer fer una estona el tristoi.

Aquí jo no sé com explicar-vos l' escàndol tan gros que va mouer l' Antonia durant tot el camí; ella sabia prou que si quan una dòna va al enterrament del seu marit, del seu pare o d' algún fill, no plora a grans crits i no fa manifestacions de dolor, la gent diuen:—Vaija, que aquesta no té gai-

re sentiment.—O be:—Mireu que tranquila va, sembla que li fes nosa!!—I ella, per a que no poguessin dubtar ni un moment de lo molt que estimava al seu Miquel, anava fent uns grans crits de:—¡Ai maridet meu!!—¡Com ho faré sense tú!!—¡El meu dolor no té consol!!—¡Pobre Miquel del meu cor!!—

Al arribar al cementiri estava ja ronca de cridar, però amb tot seguia amb les seves exclamacions de:—¡Miquel, Miquel meu, jo també vui morir-me!!—¡Jo no estaré mai més tranquila!!—Fins que al últim va acostar-s'hi un antic amic del seu marit, i va dirli:—Calmet, Antonia; tingues una mica de conformitat, tot s' arreglarà...—¡No,—tornava l' Antonia,—si era tan bo!!—Be, dòna,—seguí l' amic tot amorós.—Mira, m' ha dit en Joan de cal Basté, que si vols es casarà amb tú, que...

—¡Cà, això mai!! Això no pot esser, no, de cap manera!!

—Però perquè, dòna?

—Ai, no!!—i en veu baixa afeigí:—Perquè ja estic compromesa amb un altre!!!

FRANCISCO RIBERA i FONT.

Emili Selva Rubí

El dia 22 del prop-passat Abril morí en son domicili de Barcelona l' il·lustríssim senyor don Emili Selva Rubí, Relator Segretari de la Sala de l' Audiència, President de la molt il·lustre Junta d' Obra de la Parroquia de Nostra Senyora de la Mercé i Congregant de la Purificació i Sant Francisca de Borja. (A. C. S.)

Fou l' acte del enterrament una veritable manifestació de dol; puix encara que, per expressa voluntat del difunt, no s' anuncià l' hora, i a pesar de la copiosa pluja que queia, hi assistí una nombrosa concurrència formada per distingides personalitats del clero, del *Foro* i amics particulars que rendien son darrer tribut al qui va saber mereixer en vida sos cordials afectes corresponent-hi éll amb son ànima noble i generosa.

Hi eren en nombre considerable els bons amics de Molins de Rei.

També hi estava representada la Redacció de FESTA, que li deu, entre altres favors, la distinció de ser éll un dels ofertors de premi dels nostres *Jocs Florals*.

Natural d' aquesta Vila, sempre la havia fet objecte de ses principals afeccions, i estimava com a una propia victòria totes les manifestacions de cultura, de benestar i de riquesa que a Molins de Rei se produïen.

Ultimament semblava que prengueren més desenrotllo encara els seus fervors envers sa Vila natal, degut tal volta a haver esmersat aquí una part del fruit del seu honrat treball com si vingués a teixir la corona per a la seva venerable vellesa allà mateix on s' havia gronxat el seu bressol.

Home de cor exquisit en la llar de la família, sincer i afable en l' amistat, distingit i noble en la professió i sobre tot fervorós creient en la Fé de Crist, la seva mort ha sigut unanimitament sentida, com ens omplena a nosaltres de dolor que l' associem a! de la seva atribulada família tot desitjant que Deu haigi premiat les seves virtuts senyalant-li un lloc en la Patria dels benaventurats.

LLETRES A UN AMIC

XXVI

T' escric aquesta a darreres hores de la nit. En aquests moments solemniais en que tot dorm i reposa m'agrada infinitament comunicar-me amb tu. Son els grans moments, amic!... Durant el dia, encare que no vulgues, la imaginació ha de distraure's i posar-se damunt de mils i mils d'impe-rioses obligacions i nimietats... Are, a la nit, no. Are, a la nit, som solament tu i jo que podem entregar-nos ben lliurement a parlar de les inquietes coses del nostre esperit. Oh, quins moments més silenciosos, amic!... Quins moments més plens de misteri i encant!... Darrera meu, ben darrera meu, hi ha un rellotge que ve contant imperturbable aquests plàcits moments en que t' escric... Més endins, una aixeta deixa escapar una gota d'aigua de tant en tant, que al caure produeix una melancòlica cantarella que no 'm cansa d'escoltar... Vetaquí lo que hi ha darrera meu, en aquests instants... dugues vides, representades per la pèndola del rellotge i per la gota d'aigua que va caient... Dugues petites vides, que emperò i esser ben petites, seràn molt més grans que la que jo tinc... La meua, a no tardar, passarà, i aquest rellotge seguirà marcant encare minuts i més minuts, seguirà marcant la vida d'altres vides que vindran i la gota d'aigua anirà esmuntant-se tot cantant la seva melancòlica cançó...

Es en aquestes hores, que en lo cap s'hi reconcentra tot lo que per ell ha passat durant les hores del dia, durant aquelles hores amarades de llum i de color. Son aquests moments, aquells en que lo cor sembla esser més sensible a tota mena de vibracions. Tot lo que he vist o llegit durant el dia, are torna a reproduir-se-m amb tota sa força i integritat. Es la hora de les grans espia-cions, amic!... Es la hora, en que amb la mà damunt el cor faig exàmen de consciència, en que me demano compte de lo que he fet malament, i de lo bò que he deixat de fer, en que m'acuso de tot allò en que he faltat i prometo esmenar-me, de tot allò de que me tinc que esmenar... Es la hora de les grans sinceritats... I, es per això, que com jo, abans que tot i per damunt de tot, desitjo i vull esser sincer, les aprofito per conversar amb tu...

Otilia?... *Marguerite*?... Sí... sí, amic!... Es en aquests moments que la seva memoria revé en mí. No les oblidó, no! No oblidó a *Marguerite* amb tot i no saber-ne'n rès, no oblidó a Otilia amb tot i la seva infidelitat. La seva ànima la sento damunt la meua i son allò que unes voltes me fa somriurer i altres me fa plorar, son desilusió... son esperança... son una estranya mescla d'àloes i hidromel... La una me representa el passat, l'altre l'avenir... Dugues ànimes distintes, i, que encare que una i altre morissen, no obstant, elles viuran sempre en mí... perquè elles eren amor, eren això que mai no mor, eren besos per esclatar... abraçades per florir!...

I, es en aquestes quietíssimes hores, amic, que les seves vides tornen a passar diàriament per el meu cor i per el meu cap... L' hora hi convida, es una hora de pau, de dolç benestar, de silenci solemniais... hora silenciosa interrompuda tan sols per la pèndula del rellotge i per aquella goteta d'aigua que va caient... caient...

FRANCISCO X. VERGÈS

Torelló, Abril 1915.

L' hora del Poeta

En una cambra solitaria, envolcallada amb l'angust misteri del silenci, sol, asentat davant un pulpitr de treball, els ulls fits vers l'infinit coronat d'els argentins colors de la lluna i de les resplandentes estrelles que com joguineres papellones semblen revoltejar a son entorn per acariciar-la, mentres parpalleja la roja flama de l'espelma al lluitar cor-ferida per la màgica resplandor, que per la oberta finestra mostra l'excelsa clara nit primaveral, quin aire perfumat besa el front del poeta que espera extasiat l' hora suprema, en que les esbojerrades fades corren per les boscuries rompent d'elles la solitud amb ses criories alegres i amb ses estrambòtiques dançes al ensemps que els follets de la montanya surten de ses cavernes per a fer el ball-rodó entorn d'apilotada llenya, que crema amb fantàstiques llamarades i transformant-se la natura en divina poesia enlaira un cant d'amor a la regió de la fantasia fins a fer devallar a sa regina, la sagrada Madona Inspiració, que abrigada amb son virginal mantell d'Idees Lluminoses i acompanyada de ses tres inseparables donzelles, fornida una, amb tipo de madrona romana, denominada Patria; altra de daurada cabellera i ulls de blavor de cel, que mostra la puresa de son ànima, i es coneguda per Fides i l'altre de brunes i ondulant trenes que cauen descompostes rodejant son tornejat còs i quins ulls apar que llensin guspises del foc sagrat que la devora, es l'Amor, que devalla tots els dies amb son flamejant carro de «Prosa i Poesia» per a rebre el bes que amorosament li dona la natura transformada; més que abans d'arribar a la terra, condolent-se de les amoroses mirades que li endressa el poeta amb son arrobament, entra en sa cambra inundant-la d'ignotes resplandors, que, ferint sos ulls, fan aclucar ses parpelles, mentres les tres donzelles el coronen, tot amanyagant-lo amb ses marfilines mans, de llaurer i roses com a presagi d'infinites corones que ornaran son front al despertar a la vida real. Imprimeix Madona Inspiració, com a recort de sa visita, sobre els papers amuntegats en desordre damunt la taula un esboç d'immortal obra...

E. FARRÉ CALVERAS.

PER AQUESTS CARRERS

Ui, Senyor, quina monada!
Que n' es de bufó, pobret,
tan menudet i tan maco
fent pipí en una paret!
El carrer es bastant céntric,
prò això encara influeix més
a que la mama se 'n rigui
del seu gran desprendiment.
—Senyora—jo li adverteixo—
miri que això no està be
i en nostra ciutat tant culta
això no hi escan gens be.
—Ai, pobreta criatura!...
Si es tan xic i bufonet!
—Ah! be... si es aixís dispensi!
No he dit res doncs... Passiobé.

LIBORI

FESTA

Els Joes Florals d'enguany a Barcelona

El diumenge dia 2, tingué lloc al Palau de la música catalana la festa de les lletres pàtries.

La espaiosa sala del Palau estava plena a ves-sar, formant un conjunt vistós, una nota de color, nota de primavera, alegre, puix que l'element femení hi era en abundor.

Hermoses damiseles, habillades amb elegància, amb trajos de tons clars, no feien mes que realçar la bellesa de la sala, engarlandada amb profusió de flors naturals.

Moltes flors i belles dames. ¡Poesia, poesia!

A les tres de la tarde, penetrà la comitiva, composta dels elements oficials, mestres en Gai Saber, representants de varies entitats i els senyors Pin i Soler, Folch i Capdevila, Parpal, Moliné, Martí i Matheu que formaven el jurat.

El senyor Pin i Soler donà lectura del seu discurs que per cert fou una pàgina verament literària.

Digué entre altres coses que lo de 1914, ha sigut una injustícia comesa en dany de la nacionalitat belga, com lo de 1714, fou una injustícia comesa en dany de la nacionalitat catalana.

Significà la seva estimació per Bèlgica, glossant amb brillants paragrafs les virtuts que adornen an aqueix poble heroïc.

Va dedicar paraules de simpatia a França, posant de relleu les figures dels seus sants.

Acabà fent vots per a que acabi la guerra que trastorna a Europa.

Molts aplaudiments li valgué al senyor Pin, lo seu notable discurs.

El senyor Folch i Capdevila, nostre volgut amic, com a secretari, llegí la memoria relacionada amb els treballs que mereixien la distinció del jurat. Tingué encertades paraules pels pòetes catalans que concorregueren al concurs i recordà als literats que durant l'any ens han deixat.

Al finalitzar, una forta salva d'aplaudiments se deixà oir en la sala.

Obert el plec de la composició premiada amb la flor natural se vegé que era d'en Frederic Rahola, el nostre també estimat amic.

Aquest feu regina de la festa a la senyoreta Lluïsa Rahola i Rahola, i l' president la proclamà com a tal.

Després el poeta premiat donà lectura a la següent poesia.

FILEMON Y BAUCIS

Aquí són immortals, vora'l mar nostre,
Baucis y Filemon, en la barraca
humil y hospitalaria que'ls xopluga
ran de les ones.

Al bell punt que fa cap la primavera
a fins a la tardor, dexten la vila
per la cala gentil que batejaren
la gent de Grecia.

Ell compta setanta anys y ella sexanta;
y cada jorn, ardits, en sa barqueta
s'endinsen en el golf que'l vent regira,
a llevar nanses.

Ella boga segura com un jove
mentres qu'ell va llevant la corda humida,

que arrocega les nances fatilleres
de les llagostes.

Arreu les dexten al viver captives
esperant la balandra que les porti,
per goig y delectança de les taules,
a terres llunyes.

Si les nances són buydes, de sos llavis
no surt cap queixa, los esguarts axequen,
y resignats a l'endemà
llurs esperances.

Passen la nit d'un sòn en el seu rònech
jas sospès de les vagues ennegrides
y fet ab rems y veles quitranades,
d'olor salobre.

Ella va devegades a la vila
per vendre'l peix, que quan el porta salta,
y retorna ab el pa d'aurada crosta
y dolça fruyta.

No han tingut fills y dolçament se'n planyen,
mes retornen a si tot l'amor tendre
que havien estalviat per repartirlo
a sa fillada.

Hospitalaris sempre, ja pot Jove
a sa porta trucar, mal que s'amagui
sots la més pellingosa vestidura,
qu' haurà acullida.

Un lloc li oferiran per que reposi
y un plat de niu ab un bocí mengívol
y un cantí d'aygua de la font salmástica
que a sos peus brolla.

Diguéulos si han tingut may la fal-lera
de tornar joves y us faràn a la una:
que, vells, el vi y l'amor se tornen rancis
y els cors revifen.

En el front de les penyes recremades
que cenyexen la cala lluminosa,
hi han unes roques blanques que's diria
que són estàtues.

Grat els hi fora qu'algun Deu propici
els trasmudés en exes roques blanques
que, frech a frech, per sempre més se miren
ab joya eterna.

Se concedí un primer accésit a la senyora Maria Domenech, un segón, a don Jaume Bofill i Matetes que no 'l recullí.

Oberta la plica que contenia 'l nom de la composició premiada amb l' Englantina, se veigé que era de don Apeles Mestres, lo nostre estimadíssim i venerat amic, se titula «Flors de sang» i la formen qualques poesies soltes que llegí el mateix autor, essent salutades totes amb sorolloses salves d'aplaudiments.

Vet-en aquí una:

L'ORFANETA

La terra es tota un fangar,
xiula el vent y els núvols ploren;
soleta y ab aquest temps
¿hont vas pel mon, pobre noya?
Hont es el teu pare?—Es mort!
—Y ta mare ¿hont es?—Es morta!
—Hont tens la casa?—No'n tinch!

be'n tenia y era nostra
 però uns homes han vingut
 y a empentes me n'han tret fora.
 Parlaven d'un modo estrany
 que no'ls entenía gota;
 han robat lo qu'han volgut,
 han calat foch a les portes.
 La nostra casa han cremat,
 qui diu la nostra diu totes...
 no'ls havíem fet cap mal,
 ni jo ni ningú del poble!
 —Y ara ¿hont vas?—Hont Deu dirà.
 Darrera meu tiren bombes...
 vaig endavant... endavant!
 Be deuré trobá'algun poble!
 be deuré trobar, potser,
 alguna ànima pietosa
 que'm donga un bocí de pa
 y'm dexi escalfá'una estona.
 Si'm moro al mig del camí
 tampoch hi perdré gran cosa...
 el pare es mort al combat...
 la mare ha mort de vergonya!...
 En el món ja no hi tinc ré,
 ni pares, ni llar, ni poble...
 ni en el cel potser tampoch
 ja que Deu ens abandona.

El nostre amic a instancies del public repetí una de les poesies. Al finalitzà se li prodigà una ovació delirant.

S' adjudica un accésit a la poetisa Na Dolors Moncerdá de Macià, qual composició fou llegida pel amic Folch i Capdevila.

La Viola fou pel jove Lluís Valeri, obtinguent un accésit Mossen Antoni Navarro. Tots mereixeren aplaudiments.

El premi extraordinari s' adjudicà a Mossen Joan Condó rector de Salardú (Vall d' Aràn).

El premi Fastenrath va ser concedit a l' obra d' en Rusiñol, «El català de la Manxa».

El senyor Martí, llegí son discurs de comiat que fou molt aplaudit i la festa 's donà per acabada.

Al vespre a les vuit tingué lloc el banquet a n' el Restaurant Marín i en el que hi prengueren part els senyors En Narcís Oller, Cosme Parpal, Frederic Rahola, Santiago Rusiñol, Francesc Matheu, Oriol Martí, Baró De Vie, Rafel Folch i Capdevila, Josep M. Roca, Pelegrí Casades, R. Miquel i Planas, Xavier Gambús, Ignasi Brichs, Ernest Moliné, Lluís Via, Antoni Pubill, Joan M. Guasch, Manel Folguera i Durán, Manel Rocamora, Mossén Antón Navarro, Carles Pirozzini, Antoni Camprodón, Ferrán Agulló, Josep Pin, E. Gírbal, Joan Costa i Deu, Angel Guimerá, Ramón Bassegoda, Jaume Terré, Josep Moragas, Josep Rodergas, Josep Alemany, Pompeu Gener, A. Colomer i Tutau, Lluís Valeri i, en representació de FESTA en Miquel Gras i Vila i en Magí Muriá.

Al destapar-se el xampany foren recitades les composicions premiades, quealcunes d' elles pels seus autors allí presents i les altres per diferents assistents a la festa.

Ademés recitaren hermoses poesies els senyors en Ferrán Agulló, Lluís Via i Ramón Bassegoda; en Santiago Rusiñol va llegir una prosa que 'ns feu esclafir les rialles des de 'l comens fins al final.

En Pin i Soler delectà als concorrents amb la lectura de quealcuns paragrafs del seu discurs presidencial plens d' erudició i es va donar per acabada la festa.

CORS DE POBLE

Aquella nit, l' hereu de càl Salla semblava que tingués el dimoni al còs. Es passejjava neguitosament d' un cantó a l' altre de la seva cambra, amb els punys closos i les dents apretades com si estigués preparat per a llençar-se sobre un enemic. Esperava les dotze, aquelles calmoses dotze hores que mai arribaven... Sonarèn dos quarts d' onze i a n' éll li semblava que ja feia cent hores que estava patint.

I tot, perquè? perquè una dòna, una mala dòna, li havia dit que la seva estimada, la Sila, l' enganyava; que cada nit al bell punt que tocava la darrera campanada de les dotze, giraven mandrosament les fulles de la porta del corral de casa d' ella i donaven entrada al Pepet de cà la Noia.

Ell no ho creia això, no, perquè la seva Sileta li havia jurat més de mil voltes que sols a n' ell estimava i que sols per éll seria. Però aquella dòna li havia dit d' una manera que talment semblava que fos veritat.

Mes no; no era possible que la Sila, la xamosa Sila, l' enganyés. Ell, el xicot més bò de la terra, veurers menyspreuat i en son lloc al Pepet de cà la Noia, un home que segons es deia, havia format part d' una colla de lladres; no, no era possible.

Mes aquella dòna, aquella mala dòna, li havia assegurat.

En el seu cap semblava que hi tingués un mal esperit, pegant-hi cops. Més de mil pensaments es creuaven en son cervell. Tan prompte recordava el ditxós començament del seu amor amb la gentil Sileta, com veia el seu acabament entre mig d' horribles tolls de sang.

Tan prompte creia que la terra, la Sila, éll i tothom eren sols un vaporós somni, com es pensava que son còs estava ja envoltat i en la freda tomba...

Sonaren les onze: el Blasi feu un salt. Sols faltava una hora, una maleïda hora, per a sapiguer si lo que li havia dit aquella dòna era mentida o veritat.

Esperaria dos quarts de dotze per a posar-se al aguait. Mentres tant pensaria amb élla, amb élla que li havia faltat a les promeses fetes amb sagrats juraments.

Però, bah! era segurament mentida, puix la Sila li havia donat proves més d' una volta de que per éll es moria.

Qui sab si aquella dòna havia estat pagada per en Pepet meteix, que 's devia corsecar de gelosia, per a fer-ne agafar an éll. Però, éll, ca! la tenia massa coneguda aquella mena de gentussa.

Però, i si no l' enganyés? i si lo que havia dit aquella dòna fos veritat? que élla ho hagués vist i per a fer-li un favor, li hagués dit? Tot podia ésser. Ell no perdria res anant a les dotze de la nit a veure si a cà la Sila hi entrava algú. Si no hi entrava ningú, hauria rebut una lliassa, per haver fet cas d' avisos de donotes que sols saben posar-se en lo que no els hi pertany.

Però... i si entrava; i si la Sileta l' enganyava, que faria ell...

Sonaren dos quarts de dotze. En Blasi, de puntetes, es dirigí vers la porta d' entrada. Un silenci inmens regnava en tota la casa, fosca com un

FESTA

gola de llop. Obrí la porta i sortí al camp; al cel, uns núvols tapaven la blanca claror de la lluna. De tant en tant es sentia el ferestec cant de les xutes que niaven en el petit clotet de la vila. Un aire fi i gelat entrava pels poros, no parant fins al moll dels òssos.

En Blasi caminà endavant sense fer càs de res, com si sols existissin la Sila, el Pepet de cà la Noia i éll.

Va traspassar eres i closos i per fi arribà enfront la casa de la Sila i al ésser a la porta del corral, va mirar-se-la molt rató com si li demanés l'explicació de tot lo que ella havia vist i va apretar-la bruscament trobant-la tancada i barrada...

Tres campanades anunciaren que sols faltava un quart d' hora per a sàpiguer si la vida del hereu de cà Salla havia de durar entre joies, o havia d' estroncar-se per culpa d' una dòna que li havia jurat amor i l' enganyava.

S' amagà; aquells quinze minuts inacabables que faltaven, representaven encare quinze punxades en el seu cor.

Per fi arribaren les dotze. Tocaren els quatre quarts i cap mena de soroll es sentia. Tocaren les hores i no es vegé a ningú.

Bah! era mentida lo que li havien dit. La Sila devia estar dormint com un tronc i qui sab si somniant-lo...

De prompte una sombra passà a quatre passos d' éll. Era un home. S' en anà vers la porta del corral i picà dos trucs que repercutiren dintre el cor del pobre Blasi. La porta s' obrí. En Blasi obrí sos ulls tant com podia per a veurer; mes sos ulls mai li hagueren fet veurer la veritat si no hagués sentit aquestes paraules:

—«Bona nit, Sileta.»

—«Hola, Pepet.»

que entraren dintre son ànima com un ferro roent.

Dos llàgrimes saltaren de sos ulls, al ensemps que de sos llavis sortí una maledicció; amb ella sortia sa joia perduda, ses il·lusions ja mortes.

Feu un moviment vers la porta, tot posant-se la mà a la butxaca per a treurer el ganivet, mes se repensà. Qui sab si ells eren feliços amb son amor.

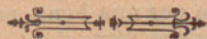
Esmà-perdut s' en anà vers els camps plens de blat, verd encare, que esperava la rosada. De sopte sos peus tocaren aigua. Era el riu...

Una idea terrible creuà son cervell i dirigint una mirada d' angoixa vers al poble on quedaven els seus pares, vellets, s' internà en l' aigua. Al ésser al mig del riu, se deixà anar al fons per a que se l' emportés la corrent vers l' immensa tomba blava que 's veia allí al lluny, al lluny...

L' instint de la vida pogué més que sa voluntat. Després de molts esforços per a arribar nedant a terra, logrà agafar-se a les branques d' un arbre que penjaven sobre de l' aigua. Encare es podia salvar.

La lluna, apartant el vel de núvols que la tapaven, caigué de plé en el rostre d' en Blasi, que la contemplà. Mes, oh! son rostre era el mateix que el de la Sila. Una blasfèmia suprema es perdé en l' espai, mentres son còs queia per segona volta dintre l' aigua, emportant-se'l per a sempre la corrent...

EMILI EROLES.

De la sardana

Com me plau, veure unida, allà a la plaça,
els uns amb altres enllaçant les mans,
a l' immortal, a nostra heròica raça
dançant a l' hora junts, petits i grans.
Amb tan d' amor punteijen la sardana
que 'ls llavis, enmudeixen, dels dançaires,
i apar que veig la Patria catalana
cercada pels valents barretinaires.
Cercada veig la dolça Patria mia
com si un perill l' amenacés constant,...
mes fora nostre crit com altre dia
un fort, ¡Desperta ferro! avant! avant!
El timbaler, del Bruch, l' héroe 'm figura
que al sò de son timbal m'ou peus i braços...
Aquells, lo van seguir plens de bravura;
aquests, van a son sò tranquils els passos.
La roda humana avença i torna enrera
rítmicament els punts a una marcant.
Avença i torna sempre de manera
que apar d' un gran rellotge són volant.
Des de 'l petit timbal a la tenora,
la llum del sol i l' aire i fins la pols
que aixequen els dançaires, tots a l' hora,
parlen el nostre idioma bréu i dolç.

ANTONI DE P. JAUREGUI.

La tragedia

Havia arribat la nit hivernenca després d' un dia de mes i mes vent, adés envolcallat en remolins de neu, adés portant i traient denses boirines gelades.

En la vella ciutat provinciana, amb caient de noble avior, les portes de les cases s' ajuntaren, s' encengueren els pàlids quinqués sobre les taulles temperades al escalf del braser simpàtic, i mentres els assentats caps de casa llegien el diari de ciutat, les moces, sempre frisoses d' enamoraments honrats, dirigien impacientes mirades a través dels mals ajustats balcóns, en espera del estudiant que les rondava.

No sabia la Mercé, la mes gran de les tres germanes, que la Roser i la Sol, les dues mes petites, també s' havien enamorat bojament del simpàtic galan que, abrigat amb son gaban, arribava totes les vetlles, a hora invariable i fitava tenaç llur esguard vers el balcó de les donzelles, des de l' acera del davant.

Estava fermament convençuda la Mercé que era ella la preferida; no dubtava la Roser que 'l donzell rondava el carrer per una mirada dels seus ulls abrusadors, mentres que la Sol—Soletat jurava per ella que 'l benplantat minyó venia per son cos curull d' encisos...

Al suau escalf del braser, el pare deixà caurer poc a poc el paper de les seves mans i començà a roncar demunt la taula, no tardant gaire en fer lo mateix la mare.

Allavors la Mercé s' en anà cap al balcó i a son darrera la Roser i després la Sol... la Mercé, enfadada, feu un gest de contrarietat. ¿Que 's lo que 's pensaven les seves germanes? ¡Per elles havia vingut!

—¡Xist que despertareu al pare! Quedeu-se a llà... El meu promés m'espera.

—El meu diràs—replicà la Roser.

—No, el meu—afegí la Sol.

—Vaja, veïam si ara us haveu cregut que aquest vé per la vostre cara—digué la Mercé un xic despectiva.

—Ah! sí, vindrà per la teva, tan bufona!

La Sol intervení.—Ni l'una ni l'altre té raó. La preferida soc jo.

—¡Tu!

—¡Tu!

Les dues germanes s'atancaren a ella, menaçadores.

—¡Vaia quin mamarratxo estàs feta!

—¡Mal criada!

—Veste'n al llit, mocosa!

Les tres s'apressaren al balcó amb gran aldavull, mentre cridaven al ensems—¡Ve per mi! Ho veureu.

Vingué una lluita homèrica, la catàstrofe, la tragedia graciosa i sublim a la vegada. Començaren a atacar-se amb rabia, enfurismades, a crits. Els vidres caigueren esbocinats amb fort soroll. Es deixondiren els pares esverats per la pertinaç lluita haguda entre aquelles tres defenseres d'un amor desitjat. El gat, astorat, s'arraulí sota un sofà.

I mentre elles seguien enfurismades esgarra-pant-se, mosegant-se, estirant-se forçudament els cabells esbullats, l'estudiant enamorat acollí sota el seu paraigua a una modisteta alegroia i juganera, i molt junts, s'allunyaren a pleret, carrer amunt...

ARTHUR TORNÉ TURULL.

ALBADA

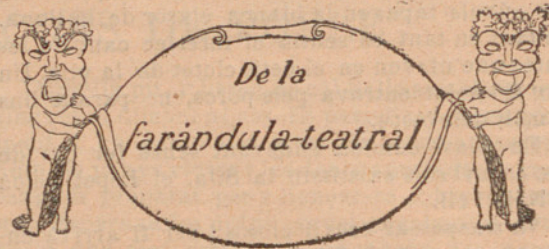
L'aimia es com deesa:
de cabells fins i de rossor bonica.
Té un aire graciós, com de princesa;
de cara euriolada
i tota ajogassada:
talment es, en essència, altre Nausica.

Tantost s'ha alçat l'albada
ja enlaire 'ls primers cants;
pels meus alegrement es contestada:
es el «bon jorn» secret de dos amants.

La finestra forana,
al aire fresc del dematí esbatana;
treu l'aucellet, que canta al veure 'l sol;
i mentre 'l va mirant,
de més endalt, mig abscondit, l'amant,
damunt séu, de clavells li arruixa un vol.

Sobtada, ha alçat de cop la cara hermosa
i, embadalida, aguaita 'm somniosa;
m'hi encanto jo també uns moments!... després,
se'n va; ja ens hem parlat sens dirnos rés.

JOSEP MACIÀ.

BARCELONA

Cicle històric de la comedia catalana

AVDITORIVM.—Tercera sessió: *El grà de mesc*, J. Feliu i Codina.

Quarta sessió: *La germana gran*, Albert Llanas.—*Els tres toms*, Narcís Campmany.

Quinta sessió: *La farsa*, Angel Guimerà.—*Qui... compra maduixes!*, Emili Vilanova.

Amb veritable interès era esperada la tercera sessió d'aquest Cicle que amb tan entusiasmisme ha organitzat la Revista *El Teatre Català*. *El grà de mesc*, d'en Feliu i Codina, fou l'escollida entre les varies produccions del malaguanyat autor, preciosa comedia injustament arreconada i que es ben digna de figurar en el repertori modern de nostre escena, malgrat els anys que han transcorregut des de la seva estrena.

L'obra se desenrotllà amb creixent interès i els tipus, dibuixats de mà mestre, ens emocionaven o be ens feien esclatar rialles, segons les situacions, dramàtiques i còmiques.

Per l'interès que el nombrós públic posà des de les primeres escenes, semblava taïment que assistia a una estrena i no a una represa, tal era la expectació que havia despertat la bella comedia del autor de *El Mas perdut*.

L'interpretació ajustadíssima, sobresortint el senyor Tort que estigué magistral en el difícil *Miquel*. Molt be el senyor Goula amb *L'Arcalde*, i molt justos els senyors Piera, Muñoz, Vila, Llano, Rissec, Amorós, Roca i Sanxo Farrerons.

La simpàtica actriu Maria Vila tingué moments inspiradíssims que li valgueren justos aplaudiments.

La quarta sessió se celebrà davant d'un nombrós públic que aplaudí la comedia de l'Albert Llanas *La germana gran* i el quadro de costums d'en Narcís Campmany *Els tres toms*.

Ambdues obres foren ben interpretades per les senyores Puxol, Rovira, Guart, senyoreta Persiva, i els senyors Goula, Tort, Delhom, Amorós i Llano.

La espaiosa sala del Auditorium presentava un aspecte brillantíssim. Els entusiastes del teatre català, entre els que figuraven bon nombre de intel·lectuals, s'havien congregat com un sol home per a rendir una vegada més homenatge al dramaturg, glòria de Catalunya, en Angel Guimerà. *La farsa*, comedia en tres actes, anys ha no representada, era esperada amb creixent interès, per esser desconeguda per una bona part del públic, que rigné les moltes situacions còmiques que

FESTA

abunden en l'obra. Llàstima que la execució no respongués com era d'esperar, puix els conjunts se resentiren notablement de manca d'assaitjos.

La senyora Puchol interpretà la *Senyora Peregrina* bastant acertadament. Digne de menció la senyoreta Persiva amb el paper de *Rita*, que digué molt be. El senyor Goula acertat amb el *Senyor Fruytós*. Les senyores Prats, Sanllehi, Vila, Bosch i els senyors Piera, Tort, Muñoz, Sirvent, Crespo, Vila, Rissech, Llano, Ponseti, Milà i Roca molt fluixos, pot-ser una mica massa.

La presentació molt descuidada.

Al finalitzar el segon i tercer acte don Angel fou cridat a les taules, escoltant una forta ovació.

Acabà la vetlla amb la bonica comedia del malaguanyat Emili Vilanova *Qui... compra maduixes!*, regularment interpretada.

Per aquesta obra el pintor escenograf En Josep Rocarol ha pintat una alegre decoració que'n recorda els carrers típics de la nostre Barcelona.

MANELIC.

Dins d' un casal
senyorial
com un castell
que el temps que passa ja l' ha fet vell,
pura ha sortit
per la oertura d' un finestral
tota plaenta
nota estrident.
I tot passant
la bella nota que va vivint,
repercutint
en nostres cors,
grossos castells anem alçant
de grats records.
Del violí
que una mà mestra la està tocant
ens ve cantant...
I va rient
i va plorant
sempre aixecant
l' imatge noble que a un jove artista
ple de neguit,
li ha suggerit
tota inspirada,
puix en son cor s' era arrelada.
Frisosa vola
la bella nota que va vivint,
i es va esvaint
tot barrejantse amb els cants d' ocells
gentils i bells
que en aquell lloc passen el dia.
En companyia
de la estimada
l' hem escoltada
amb atenció
fruit tots dos la melodia
d' aquell bell cant encisadó.

A. BACHS GABRIEL.

Des de el pròxim dia 15 fins al 25 d' aquest mes, quedaràn exposats els premis dels nostres Jocs Florals en els aparadors de la sastreria Camprubi i Gras, Boqueria, 47, Barcelona i del 28 fins al 12 de Juny, a Molins de Rei en l' establiment den Josep Muntané Selva.

La segona tanda del *Cicle històric de la comedia catalana* que amb tan d' èxit se ve celebrant en l' Auditorium de Barcelona, tindrà lloc el dia 12 de Maig la sexta sessió amb les obres *Sogra i nora*, tres actes J. Pin i Soler i *A cal Notari o uns capitois matrimonials desfets*, un acte R. Ramón i Vidales. La setena sessió està anunciada pel dia 25 amb *Girasol* tres actes Ignaci Iglesias i *Sirena* un acte Apeles Mestres.

S' ha constituït a Barcelona el «Grop Sant Jordi» quin objecte principal es el de fer resorgir les costums típiques de nostra terra.

Visqui molts anys aquest simpàtic «Grop» que a reforsar l' estol dels que treballem per Catalunya.

Aplec a Santa Creu d' Olorde.—El «Casal Catalanista» del districte segon Barcelona, organitzà un Gran Aplec que tingué lloc el diumenge, 25 Abril, a Santa Creu d' Olorde, amb motiu d' inaugurar-se una làpida de marbre que ostenta en daurat les barres catalanes i que porta la inscripció següent:

«Esglesia de Santa Creu d' Olorde.

A. N. C. C. Catalanista D.^{te} II.

XVIII-IV-MCMXV.»

A les 10 del matí el «Grop Feminal» de dita entitat, cantà la missa oficiada per l' ecónom Reverent Joan Ripollet, qui a la vegada dirigí la paraula als fidels que omplien de gom a gom el temple.

Després del Ofici se descobrí la làpida i pronunciaren discursos el senyor Pascual, la senyoreta Tulot, els senyors Ferran, Milià i per fi el senyor Manén qui havia fet la presentació dels oradors. Tots s' espressaren amb facilitat i eloqüència avalorant llurs peroracions un ardor patri que provocà grans aplaudiments en l' auditori tan nombrós com distingit.

Per final se cantaren *Els Segadors*.

Després se ballaren sardanes, que es repetiren també a la tarde, executades magistralment per la Cobla «La principal» de Santa Coloma de Farnés.

Amb motiu de tan simpàtica festa, que no pogué deslluir-la l' amenaça de pluja en que estiguérem tot el dia, se congregaren dalt la poética montanya un milenar de persones que oferien el quadro de vida mes falaguer que s' haja vist especialment a l' hora del dinar i sos preparatius que la gran majoria feren al aire lliure.

Dues cantines improvisades suministraven queviures i begudes.

Els qui acudiren als serveis de la coneguda i justament recomanada casa «Serra» pogueren a-

preciar els grans medis de la mateixa i el zél amb que procedeix, puix malgrat l'aglomeració que durà tres o quatre hores tothom pogué dinar còmod i esplendidament.

Molts foren els qui després pujaren al Puig d' Olorde, on s' adreça la Creu de pedra, que impressiona l'ànim del excursionista al trobar-se sobtadament davant del signe de la Redempció, en proporcions tan gegantines i en situació tan imponenta.

En resum, una deliciosa diada i una festa d'aire catalanesc de les que convindria se repetís per a mantenir encés el caliu de Patria i fomentar l'imponderable sport del excursionisme.

Elixir Callot remedi de les Debiles

A Vitoria s'ha constituït una entitat similar a les de les províncies vasques, que s'ha encarregat de reunir elements per a l'estudi del idioma vasc.

Celebrem molt que en aquelles regions es despertí amb força el sentiment regional, bastant adormit fins avui per lo que toca a l'idioma llur.

MANCOMUNITAT de CATALUNYA

Avís als banquers de Catalunya

Per a facilitat del gran nombre de Banquers d'arreu de Catalunya, interessats en la operació de l'Emprèstit, i per a estalviar-los l'haver-se de traslladar precisament a Barcelona el dia 15 de maig, en l'acte de la subscripció, i el dia primer de juny, el d'entrega dels títols, s'han fixat les següents delegacions en les capitals de les províncies catalanes: a Tarragona, Banc de Valls; a Lleida, Fills de Magí Llorens i a Girona, Fills de J. Montsalvatje.

A Barcelona, com és sabut, s'obrirà la subscripció al Departament d'Hisenda de la Mancomunitat, Palau de la Generalitat, on es farà el resum general de Catalunya a les sis de la tarda, del dia 15 de maig.

A més, en atenció als Banquers de Catalunya que estan en directa relació comercial o corresponsalia amb cases de Banca i Borsa de Barcelona, se'ls participa que són oberts els següents llocs de subscripció:

Banc de Barcelona, Sucursal núm. 1 del Banc de Barcelona, Societat Anònima Arnús-Garí, Banca Arnús, Crèdit Mercantil, Crèdit Lyonnais, Garriga Nogués i Nebot, J. Marsans Rof i fills, Tusquets i Companyia, Jover i Companyia, Banc de Préstams i Descomptes, Antoni Massó, Banc de Roma, Banc Hispano-Americà, Banc Espanyol del Río de la Plata, Banc Alemany Transatlàntic, Fills de F. Mas i Sardá, Garcia-Calamaré i Companyia, Nonell Rovira i Matas, Pere Mir, i Nebot de Passols i Companyia.

En tots i cada un dels llocs citats de les quatre províncies catalanes, els banquers de Catalunya deuràn atendre i beneficiar-se de les mateixes condicions anunciades i ofertes.

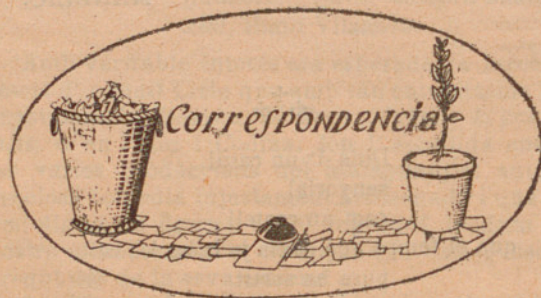
Carles Pujol i titolat *En Alemania hace falta un Tolstoi* on el seu autor tracta de l'intellectualitat i de l'ànima alemanya relacionades amb la guerra actual.

No 'n fem el comentari perquè l'assumpte del mateix surt del terreny de la literatura fora del quin nosaltres no acostumem a intervenir-hi.

La Revista *Teatro Mundial* ha publicat el drama líric *La cara de Dios*. Anuncia per aquesta setmana la magistral tragedia del dramaturg portugués en Juli Dantas *Santa inquisición*, que com totes les obres d'aquest autor es un acert literari.

El simpàtic «Grop artístic Estudi» s'ha emprés la reparació de la revista d'art *Estudi*, de quina n'hem rebut el primer número.

No cal dir amb quanta sinceritat li desitgem llargs anys de vida i esperit fecond per a continuar la llur tasca altament cultural. Amb gust acceptem l'intercanvi.

Grop Excursionista «Gorg Negra». Moltes mercès; tenen pagat fins al 10 d'Agost, sols son 0 75 el trimestre.—*Domingo Masbida*. Tardarà molt vostè a sapiguer-ne.—*Pere Queraltó Tolosa*. Conforme.—*A. Esteva i Gili*. No ha estat afortunat aquesta vegada.—*Miquel Saperas Auví*. Es tal com vostè diu. Recomano el seu assumpte al encarregat de compaginar.—*Felip Fabrè*. Està be; però tindria d'enviar-ne un altre sense certs conceptes una mica perillosos.—*Josep Macià*. Res d'això, home, res d'això.—*J. Pujol*. En cartera.—*Emili Pascual d'Amigó*. No servim a ningú el periòdic gratis. Lo que envia no pot anar de cap manera.—*A. Bachs Gabriel*. De vostè hem llegit coses millors que l'Oda «Al sol».—*Manel Ripoll*. El sonet no 'ns agrada. Aprofitarem la quarteta.—*Candor Salamè*. En cartera.—*J. R. M.* No van.—*Albert Piera*. «La cançó al mar» i «El vagabonde» anirien si no 'ns hagués enlleminit amb coses millors.—*J. Pons i Martorell*. Els sonets no van.—*Daniel F. Carreras*. En cartera «Nit d'Agost» i «Del desig».—*Joan Capdevia*. Les poesies son impecables de forma, pot-ser un xic rípioses per a conseguir-ho, però mancades d'inspiració. Les del seu amic, no 'ns agraden.—*Ramón Gavalda*. Anirà la poesia «Claror». Tingui en compte que no s'estila ja comensar els versos amb majúscula.—*Salvador Socas*. Després d'haver publicat «Salomé», «A l'aimada llunyana» no agradaria. El sonet, no es de lo hò a que vostè ens te acostumats; per complaure-l, hauria de tractar-se de quelcom veritablement escullit.—*Francesc Gimenez*. Rimar quatre versos seguits? De cap manera.—*Artur Torné*. En cartera; he trasmés al encarregat dels paquets la reclamació de vostè. Per lo altre ha fet tard.—Queden lletres per a contestar.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Molins de Rei	Ptes. 0'25 mes.
Províncies	» 0'75 trimestre.
Extranger	» 1'25 »

Redacció i Administració: Carrer del Carril, núm. 1

Imp., Alfons I d'Aragó, 39. — MOLINS DE REI

Havem rebut un petit fascicle original d'en